

Tereška dnes dlouze uvažuje, uvažuje a pak jde za Pavlínou. „Víš, nač myslím?“ „Jak bych to mohla vědět?“ „No, jak jsi nám včera večer předčítala z evangelia.“ Pavlína se usmála: „Copak ti zase nedá pokoje?“ „Četla jsi, že Pán Ježíš řekl: *V domě mého Otce je mnoho rozličných příbytků*. Co to vlastně znamená?“ „Přemýšlej sama, co by to mohlo znamenat,“ Pavlína chce, aby se Tereška naučila myslet samostatně. „Já na to dnes pořád myslím,“ přiznává Tereška. „Pořád mě napadá, že tím chtěl Ježíš říct – ale to snad není možné – že všechny duše, i když dojdou spásy, nejsou pak na tom stejně.“ „Docela dobře jsi přemýšlela.“ „Ale Pavlino, opravdu myslíš, že nebe není pro každého stejné?“ „To přece není možné, vždyť v nebi by měli být všichni stejně šťastni, ne někdo víc a někdo míň...“ „V nebi je Tereško každý úplně šťastný, tak šťastný, jak jen může být nejvíce.“ „Ale to není možné, když se všem neměří stejnou mírou,“ dívá se Tereška na svou velkou sestru nedůvěřivě. „Je to možné. Chceš, abych ti to dokázala?“ „Dokaž!“ Tereška je zvědavá, jak to Pavlína provede. „Smím tě požádat o malou službičku?“ Pavlína je velmi jemná, i když Terešce přikazuje. „Přines, prosím z kuchyně sklenici a džbán s vodou.“ Tereška donese buclatý džbánek a svou skleničku s pomněnkovou ozdobou na okraji. „Tak, tu máš.“ Pavlína se usmívá, vytáhne z kapsy svůj náprstek a postaví jej vedle sklenice. Teď už je Tereška doopravdy zvědavá co s tím Pavlína zamýšlí. Zdá se, že celý dům ztichl a vše napjatě čeká, co se bude dít. „Tereško, teď si představ, že jeden člověk konal vůči Bohu dobře své povinnosti, takže bude spasen. Jeho duše bude jako tady ten náprstek. Čeká, aby byla naplněna věčnou blažeností, která pramení z blízkosti Boha.“ „A co ta sklenice?“ „Nebud' nedočkavá! Jiný člověk si umíní, že bude dělat víc než je jeho povinností. Že bude žít a pracovat jen pro Boží slávu, a tak jeho duše před Bohem je v porovnání s tím prvním člověkem jako tady ta sklenice vedle.“ Tereška tomu dobře nerozumí. „Copak Bůh nestvořil duše stejné, že je jedna větší a jedna menší?“ „Všechny jsou stejné v tom, že se mohou svou svobodnou vůlí rozhodnout, jak mnoho chtějí pracovat pro Boha, pro věčnost. Někdo vyměří Bohu jen málo času ve svém životě a malé místečko ve svých myšlenkách. Nu, pak má hloubku náprstku. Jiný se snažil milovat Boha víc, ten si vyhloubil v duši větší prostor pro věčnost. A teď se pozorně dívej!“ Pavlína nalila vodu do sklenice. „Kolik vody jsem nalila?“ „Plnou sklenku,“ odpoví Tereška, „víc se tam nevejde.“ Teď nalévá Pavlína vodu do náprstku. „Kolik jsem nalila?“ „Také plno!“ „Tak vidíš, Tereško. Víc se tam také nevejde, i kdybych nalévala dál. Tak i každá duše dostane tolik štěstí, kolik je schopna pojmout a přece to nebude stejně.“ Tereška už rozumí. Budou tedy všichni šťastni. „Ale já bych, Pavlo, i když je tomu tak, přece jen chtěla být tou sklenicí! Víš, myslím, že ty větší duše mohou pomáhat těm jiným duším, aby byly šťastné, hodně šťastné!“

OTÁZKA pro děti: *Jak to můžeš udělat, aby i tvá duše byla jako sklenice a ne jako náprstek?*

Svou odpověď můžeš hned poslat na adresu Favsetin@ado.cz